

ning af Grene eller anden Beskadigelse af Træer eller Buske, Grenesankning, Indsamling af Olden, Bær- og Nøddeplukning, Tobaksrygning i brandfarlige Omgivelser, samt Henkastning i Skoven af Papir eller Affald.“ Er det ikke mageløs generøst af den højtærede Landbrugsminister, at han i en Lov giver Skovejere Tilladelse til at træffe disse Foranstaltninger? Hvor er det ædelt, hvor er det rundhaandet! Tænk, at han i en Lov vil indrømme Skovejeren Ret til at forbyde Afbrækning af Grene eller anden Beskadigelse af Træer og Buske, at forbyde Tobaksrygning i brandfarlige Omgivelser, at forbyde Henkastning i Skoven af Papir eller Affald. Det er ganske vist en Ret, som Skovejeren har haft, saa længe der overhovedet har været Civilisation her i Landet, men da der som Følge af Paalæggelsen af denne offentligretlige Servitut skulde gøres yderligere Indrømmelser, indskrænker den højtærede Landbrugsminister sig til i Loven om Skovpoliti at statuere, at Skovejeren *endnu* har denne Ret. Det er overordentlig ædelt, det er overordentlig imødekommende, men det er en temmelig overflødig Bestemmelse.

I § 7 staar der: „Paa Skovejerens Forlangende skal Politimesteren meddele Personer, som er straffet for ulovlig Jagt, Skovtyveri eller for gentagen Overtrædelse af denne Lovs Bestemmelser, Tilhold om ikke at færdes i Skoven udenfor de offentlige Veje og Stier.“ Det er ogsaa overmaade ædelt. Tænk, at det slaas fast i Loven om Skovpoliti, at paa Skovejerens Forlangende kan Politimesteren gøre dette. Jeg vilde tro, at han kunde gøre det ogsaa nu uden Loven om Skovpoliti. Hvis der er Banditter, som færdes i Skoven, og det er vitterligt, at de har været straffet, og Ejeren ikke ønsker, at de skal færdes der, og forbyder det, og de ikke retter sig efter dette, vilde jeg tro, at Politimesteren allerede efter gældende Ret kunde meddele saadanne Personer Tilhold. Men det er overmaade nobelt af den højtærede Landbrugsminister at give *denne* Beføjelse i *denne* Lov.

Endelig er der § 8, der siger: „Skovejeren er berettiget til selv eller ved sine Folk at anholde den, der i Skoven færdes paa anden Maade end efter § 3 tilladt eller gribes i Overtrædelse af de i Henhold til §§ 5 og 6 udstedte Forbud.“ Det er ogsaa overmaade ædelt. Hvor er den imødekommende, hele denne Lov om Skovpoliti! Tænk, at Skovejeren er berettiget til selv eller ved sine Folk at anholde saa-

danne Personer, naar de overtræder Loven. Er det ikke rørende, at den højtærede Landbrugsminister har saa megen Forstaaelse.

Men jeg skal forklare den højtærede Landbrugsminister, hvad alt dette vil betyde. Som jeg allerede har sagt, er det en anden Sag i Dyrehaven og i Statsskovene, end naar Tilstanden bliver den samme i de private Skove, hvor Skovejerne mere og mere maa nedbringe deres Udgifter — det gælder navnlig Ejerne af de afløste Majorater, fordi de sidder til Halsen i Skatter: Arveafgifter, Formueskat og andre Vanskeligheder: Deflationskrise, Valutausikkerhed og synkende Konjunkturer paa Skoveffekterne og deres Landbrugsprodukter. Naar disse Mennesker overhovedet vil have deres Skovbrug til at forrente sig, er de nødt til at indskrænke deres Funktionær- og Arbejderhold til det mindst mulige.

Jeg kan forsikre den højtærede Landbrugsminister, at de Skovejere, som stiller sig liberalt under den gældende Ordning og gerne vil imødekomme Almenhedens Ønsker om at færdes i Skovene — selvfølgelig ikke i det Omfang, her foreslaas, men dog saaledes, at Almenheden ikke har noget at beklage sig over — allerede under de nuværende Forhold har nok at gøre med blot i nogen Grad at haandhæve Orden og føre Tilsyn med, at de give Forbud mod Afbrækning af Grene, Tobaksrygning og Henkastning af Papir — i det hele taget Forbud mod Overgreb — overholdes. Hvorledes skulde det da blive muligt for de private Skovejere, at holde blot tilnærmelsesvis Justits, naar det blev givet Almenheden som en Ret at færdes i Skovene, naar som helst og hvor som helst den vil, og i saa stor Antal som den vil? Man skulde dog tro, at naar den højtærede Landbrugsminister fremsætter et Lovforslag, som kaldes Forslag til Skovpolitilov, var det Mening, at det offentlige vilde træde hjælpende til med sine Politifunktionærer eller Skovfunktionærer, men det er der ikke Tale om, det hele overlades til de private selv. Men Retten til at haandhæve disse Forbud har de allerede nu og har altid haft, saa den Lov er simpelt hen i den foreliggende Form overflødig og er set fra Skovejerens Side uden nogen væsentlig Værdi, bortset fra den lidt nærmere Præcisering i § 3 af, hvad der skal forstaaes ved Færdselsret og Opholdsret i Skovene.

Med Hensyn til § 2, der omhandler de Skove, som denne vidtgaaende offent-